

POSTANOWIENIE

**Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Przy okręgowej Izbie Radców Prawnych w G [REDACTED]**

w składzie

Przewodniczący : Joanna Friedrich - Sarad

Członkowie : Joanna Ratasiewicz

Monika Forkiewicz

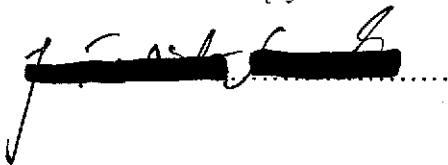
z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 14.07.2016 r. w G [REDACTED], sprawy z odwołania J [REDACTED] K [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [REDACTED] z dnia 05.04.2016 r. o odmowie wszczęcia dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego M [REDACTED] P [REDACTED], na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jednolity z dn. 30.06.2015 r. Dz.U. Nr 507 z zm.)

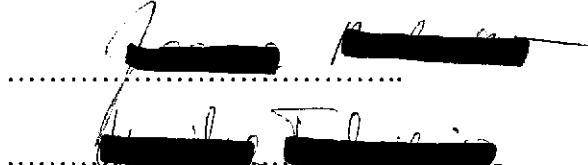
postanawia

- 1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [REDACTED] o odmowie wszczęcia dochodzenia,
- 2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDACTED] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący składu

.....

Członkowie składu

.....
.....

UZASADNIENIE

W dniu 21 stycznia 2016 r. skarżący J. K. [REDAKTOWANE] złożył skargę na działanie radcy prawnego M. P. [REDAKTOWANE] podnosząc, iż radca ten dopuścił się naruszenia etyki zawodowej i działał na szkodę niezależnego wydawcy W. G. [REDAKTOWANE] Sp. z o.o. w interesie funkcjonariusza publicznego Prezydenta G. P. [REDAKTOWANE] i jego pełnomocników.

Skarżący zarzucił radcy prawnemu poświadczenie nieprawdy, dokonanie oszustwa, nadużycie zaufania, zaniechanie wykonania obowiązków, nadużycie władzy oraz dokonywanie przestępstw przeciwko wymiarowi sprawiedliwości.

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2016 r. Rzecznik Dyscyplinarny odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Uzasadniając wyżej wskazane Postanowienie Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że w toku przeprowadzonego postępowania, na podstawie dołączonych do skargi materiałów, ustalono iż w dniu 2 czerwca 2011 roku Gmina G. [REDAKTOWANE] – G. [REDAKTOWANE] Z. [REDAKTOWANE] N. [REDAKTOWANE] K. [REDAKTOWANE] S. [REDAKTOWANE] Z. [REDAKTOWANE] B. [REDAKTOWANE] wniósł pozew o opróżnienie lokalu przeciwko W. G. [REDAKTOWANE] Sp. z o.o. w G. [REDAKTOWANE] w której to spółce Skarżący był prokurentem. Pozew został złożony w imieniu Gminy G. [REDAKTOWANE] przez pełnomocnika - radcę prawnego Z. [REDAKTOWANE] W. [REDAKTOWANE]. W 2010 roku toczył się proces o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne z powództwa W. G. [REDAKTOWANE] Sp. z o.o. które reprezentował Skarżący.

W dniu 6 maja 2016 r. Skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego, ponownie wnosząc o przeprowadzenie śledztwa w sprawie popełnienia przez funkcjonariusza publicznego Prezydenta Gdańska H. [REDAKTOWANE] przy współpracy z radcą prawnym M. P. [REDAKTOWANE] szeregu przestępstw, w tym przeciwko wymiarowi sprawiedliwości: poświadczenie nieprawdy, oszustwo, nadużycie zaufania, zaniechanie wykonania obowiązków i nadużycie władzy. Skarżący podniósł, iż Rzecznik Dyscyplinarny w swoim uzasadnieniu nie podważył dowodów na okoliczność popełnienia przestępstw: dostarczenia do sądu niekompletnej uchwały, zatajenia dowodów, znęcania się psychicznego i poświadczenia nieprawdy.

Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny słusznie uznał, iż w przedmiotowej sprawie radca prawny M. P. [REDAKTOWANE] H. [REDAKTOWANE] nie dopuściła się naruszenia przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i zasadnie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie.

Jak wynika z załączonego przez Skarżącego materiału dowodowego, radca prawny nie reprezentował Gminy Miasta G [REDACTED] Skarżący nie przedłożył, mimo wezwań, takiego dowodu w sprawie. Podczas rozprawy w dniu 22 listopada 2012 roku Gminę Miasta G [REDACTED] reprezentowała radca prawny A [REDACTED] a przed Sądem Apelacyjnym w dniu 26 listopada 2013 roku, reprezentował radca prawny P [REDACTED] P [REDACTED] występują na podstawie pełnomocnictwa substytucyjnego.

W ocenie Sądu Dyscyplinarnego Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo uznał, iż żaden z załączonych przez Skarżącego dowodów nie wskazuje nawet na możliwość popełnienia przez radcę prawnego M [REDACTED] P [REDACTED] zarzucanych jej w skardze czynów.

Skarżący w swojej skardze nie wskazał w jaki sposób miałyby zostać naruszone zasady etyki radcy prawnego, nie wskazał ani miejsca ani czynu, ani też konkretnego naruszenia. Fakt współpracy ogólnie, nie w przedmiotowej sprawie, z A [REDACTED] P [REDACTED] bądź Z [REDACTED] W [REDACTED] nie jest wystarczającym dowodem do stwierdzenia naruszenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego przedstawionym w zażaleniu Rzecznik Dyscyplinarny prawidłowo ocenił materiał dowodowy. Sąd Dyscyplinarny nie znalazł dowodów na okoliczność popełnienia przez radcę prawnego M [REDACTED] P [REDACTED] wskazanych w zażaleniu przestępstw.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]